వల్లంపాటి వెంకటసుబ్బయ్య

రానున్న శిశిరం

భక్తి రంజని వినాలని రేడియో పె ను...

1977 వ వంవత్సరం....గర్ ర్....గస్టునెల....పదిహేనవతేదీ .... ఉద ం.... విలయంలో సమయం సరిగ్గా ఆరు టలు.

ఈ రోజా స్వాతంత్ర్య దినం— సుకన్య పుట్టినరోజా—

స్వాతంత్ర్యంవచ్చి ముప్పై ంవత్సరాలు....సుకన్యపుట్టి పాతిక సం: ్సరాలు ....అల్పో ఎంతకాలం....ఎంతదూ :

జైల్లోవున్న రోజుల్లో ఒక్కొక క్షణం శవజాగరణం చేసిన రాత్రిలా గడి .

ఇప్పుడు: సంవత్సరాలు కాలుగా గడచిపోతున్నాయి....

సుజలాం, సుఫలాం, మలయజ తలాం!

వందేమాతరం....

భారతమాత సుజల, సుఫల!

వీధి కుళాయివద్ద అమ్మలక్కల పోరాటం అప్పుడే రాజకీయాల స్థాయిని అం కుంది. మా వీధి కది మలయమారుత రాగం. "సుజలాం"....

"ఏమండీ కాఫీ...."

సీతవైపు చూచాను. ఓర్పు పెత్తిన సీత! అమాయకత్వం, నిష్కాపట తేమ గల మనసు ముప్పేటగా అల్లు న్న నా బ్రతుకు జడ సీత!

....తీసుకున్నాను. సీత చేసిన ఫీ సీత మనస్సులా వుంది....

వీధంట ఒక గుంపు బిచ్చగాళ్ళు వెళ్ళుతున్నారు. రాత్రి వూరిబయట—నాగరికులకు దూరంగా, నాగుపాములకు దగ్గరగా బ్రతికి-ఉదయాన్నే క్షేమంగా వూళ్ళో కొస్తున్నారు. చింపిరి తలలు, పుసికారుతున్న కళ్ళు, ఎముకల గూళ్ళలా వున్నారు-భావి భారత పౌరులు. "సుఫలాం"

"ఈరోజు ఏంచేయమంటారు?" ప్రశ్నించింది సీత.

"ఎందుకు?"

"అమ్మా పట్టెడన్నంపెట్టు తల్లీ"—చంకలో ఏణ్నర్థం పిల్లాడితో—ఒక భారత మాత నిలబడివుంది.

"వందేమాతరం. వందేమాతరం. వందే మాతరం."

సీత ఒక దోసెడు బియ్యంవేసి వచ్చి, "చెప్పండి" అన్నది.

"ఏమీవద్దు."

"ఇవాళ...."

"అందుకే వద్దంటున్నాను."

సీత కళ్ళలో ఆశ్చర్యం!....

"శ్రీశైల మల్లికార్జున విభో తవ సుప్రభాతం" రేడియోలో బృందగానం.

క్షణం తటపటాయించి సీత వెళ్ళిపోయింది.

శ్రీశైల మల్లికార్జునుడు నిద్రలేవటమే లేదు....

కానీ సుకన్య లేచింది....ఇంకా నిద్రవదలని కళ్ళతో. ఇంకా నిద్రలేవని మల్లికార్జునుణ్ణి యీర్ష్యగా చూస్తూ మత్తుగా మేడ మెట్లు దిగుతోంది.

"అప్పుడే నిద్రలేచావా తల్లీ?"

"హాఁను నాన్నా. హిప్పుడే లేచాను" సుకన్య గొంతులో ఆవులింతా, నిద్రా లలం ప్రాలు పోసుకున్నాయి.

పేపరు కుర్రాడు విసిరిన పేపరు ముంగిట తేమలో పడింది.

అందుకున్నాను....

"మీ కాలేజీలు ఎప్పుడు తెరుస్తారట."

"స్ట్రయికు పూర్తి కావాలిగా."

"అదెప్పుడు పూర్తవుతుంది."

"ఏమో!"

"అసలీ వల్లకాటి స్ట్రయిక్ ఎందు కఘోరిస్తున్నారు?"

"చాలా డిమాండ్స్ వున్నాయి నాన్నా."

"అసలు మీరు చదువుకోవటానికి వెళ్తున్నారా-లేక...."

"నేను యిప్పుడు కూడా శ్రద్ధగానే చదువుకుంటున్నాను నాన్నా."

అకస్మాత్తుగా నాకు సుకన్య అమాయకంగా అబద్ధాలాడుతున్న పాపాయిలా కని

పించింది. నాకోపం మంచులా కరిగిపోయింది-

"రాత్రి ఎందాకా చదివావమ్మా?" అని ప్రశ్నం నా కూతురు ఎలా—ఎంత అందంగా చెప్ప గలదో చూద్దామని, సుకన్య ముఖంలోకి పరిశీలనగా చూస్తూ అడిగాను.

"ఒంటిగంటదాకా చదివాను నాన్నా. మీరేమో పదిగంటలకే పడుకున్నారు. చదువు తున్న పుస్తకం పూర్తయేదాకా...."

సుకన్య మాటలు నాకు వినిపించటంలేదు. దాని ముఖంలోకి పరిశీలనగా చూస్తే నా మనస్సు హిరోషిమా అయిపోయింది.

"....పడుకోగూడదనుకున్నాను. పూర్తయేసరికి ఒంటిగంట దాటిపోయింది"

సుకన్య ముఖం సుకన్య ముఖంలాలేదు ....ఆ కళ్ళలో—యిద్దరు ముగ్గురు పిల్లల్ని తొలగించుకున్న తల్లిగాని తల్లి కళ్ళలో ప్రౌఢత్వం — శాంతిలేని, తృప్తి లేని ప్రౌఢత్వం....

"....యీసారి నాకు తప్పకుండా క్లాస్ వస్తుంది నాన్నా."

"నోరుముయ్. వెళ్లు!"

సుకన్య ఆశ్చర్యపోయి వెళ్లిపోయింది అనుకుంటాను. నా మనస్సు నా స్వాధీనంలో వచ్చేసరికి, సీత వంటింటి గుమ్మం ముందు నిలబడివుంది.

"మరి కాస్త కాఫీ తాగుతారా" చిరు నవ్వుతో ప్రశ్నించింది.

సీత చిరునవ్వును తప్పించుకోవటానికి పత్రిక చదవటం నటించసాగాను.

అద్భుత శృంగార వీర దృశ్యకావ్యం-"వయసు-మనసు"

అర్ధనగ్నంగావున్న ఒక "అమ్మాయి", అసహ్యకరమైన భంగిమలో ఆంధ్రప్రేక్షక మహాశయులకోసం నిలబడివుంది. [బ్రహ్మాండం, వారేవా!] .... వయస్సు సుమారు పాతిక ....వంకీలజుట్టు, కోలముఖం .... సుకన్యలాగే .... మొనకాస్త పైకిలేచిన ముక్కు! చూచేకొద్దీ అన్నీ....అన్నీ సుకన్య పోలికలే! అర్ధనగ్నంగా సుకన్య! ఆ అసహ్య కరమైన భంగిమలో సుకన్య! ప్రతి రోడ్డు మలుపులో సుకన్య! ఛీ ఛీ!

భగవాన్, యీ దేశాన్ని రక్షించు—ముఖ్యంగా స్త్రీలనుండి, రాజకీయ నాయకుల నుండి. వ్యవస్థలు నిలిచినా, కూలినా వారిద్దరి పనే!

పత్రిక విసిరిపారేసి వీధిలోకొచ్చాను. మేడలు, చెట్లు కూలిపోతున్నాయి. నా చుట్టూరా కూలి పోతున్నాయి. నామీద కూలి పోతు న్నాయి.... మేడలు, చెట్లు, వ్యవస్థలు....మళ్ళీ యింట్లోకెళ్ళాను....

సుకన్య పెరట్లోకిపోతూ నావైపు అదో రకంగా చూచింది.

ఏకాంతంలో రేగిన ఆలోచనల్లాంటి జుట్టు!
చెదిరిన ఆత్మ విశ్వాసంలాంటి బొట్టు!
ఎంత వింతగా వుంది సుకన్య!

"ఏమండీ స్నానం చేస్తారా?"

"ఆఁ...."

"నీళ్లు తోడాను. త్వరగా లేవండి."

....స్నానం పూర్తిచేశాను .... పెరట్లో తాను నాటిన బాదంచెట్టు మొదట కూర్చొని సుకన్య పళ్లు తోముకుంటూంది .... దాని ముఖం చూడాలంటే నాకు భయమేసింది.

బట్టలు వేసుకొని బయలుదేరాను.

"మరి కాస్త కాఫీ తాగుతారా?" సీత చిరునవ్వుతో ప్రశ్నించింది.

"అక్కర్లేదు."

నా కాఠిన్యానికి నాకే ఆశ్చర్యమేసి—"తాగాలని లేదు"—అని సర్దుకున్నాను.

బయలుదేరాను.

వీధులు దాదాపు నిర్మానుష్యంగా ఉన్నాయి. కొంతమంది కాలేజి విద్యార్థులు కాబోలు ఎన్.సి.సి. యూనిఫారాల్లో, సిగరెట్లు తాగుతూ [యూనిఫారంలో వున్నప్పుడు సిగ రెట్లు తాగవచ్చా?], ముందు నడుస్తున్న అమ్మాయిని గురించి వాగుతూ నడుస్తున్నారు.

"నిలువవే వాలుకనులదానా, వయారీ హంసనడకదానా...." ముందు నడుస్తున్న వాలుకనుల వయారి, తిరిగిచూచి, పెదవులు బిగబట్టి, నవ్వబోయి—మానేసింది.

యూనిఫారాలన్నీ ఒక్కసారిగా పులకించి పోయాయి.

"వీరగంధము తెచ్చినారము
వీరులెవరో తెల్పుడీ ..."

ముందు నడుస్తున్న ఖద్దరు వస్త్రధారిణు లైన యువతులు పాడుతూంటే-దేశభక్తితో, త్యాగంతో, మా హృదయాలెలా చెమర్చాయి!

నిలువవే వాలు కనులదానా....

"నమస్కారం సార్!"

"నమస్కారం."

"ఊరికా?"

"ఆఁ....అలా వూరికే...."

"ఇంద యింద తీసుకో
నన్నే సొంతం చేసుకో...."

ఎవరా పాడుతోంది? సుకన్యేనా? నడి వీధిలో — అంత పెద్దగొంతుకతో — సుకన్యా .... సుకన్యా .... అలాంటి పాటలు పాడద్దు. నువ్వు నా బిడ్డవి! నువ్వలాంటి పాటలు—నడివీధిలో, యింత పెద్ద గొంతు కతో పాడకూడదు. మీ అమ్మ విన్నదంటే గుండె పగిలి చచ్చిపోతుంది....వద్దు....

"ఇందయింద తీసుకో...."

"అబ్బబ్బబ్బ! ఈ మైకులతో నరకంగా వుంది."

నరకం! ఎలా వుంటుంది నరకం? నా బ్రతుకులా వుంటుందా?

కొన్నాళ్ళ ముందు ఎవరో కవి (పిచ్చోడు!) ప్రేయసిని నరకానికి ఆహ్వా నిస్తూ-

"నరకం యిక ఎంతోకాలం వుండదుట-రా పోదాం," అన్నాడు. ఈ సరికి నరకం వుండదు కాబోలు.

ఎందుకుండదూ-వుంటుంది.

జగమే నరకం-బ్రతుకే నరకం.

ఎర్ర చందనంతో చేసిన తొండం లేని వినాయకుడిలా వున్న ఒక శెట్టిగారు అరుగు మీద కూచొని బ్రెడ్డుముక్కల్ని వీధిలోకి విసి రేస్తున్నారు. వాటికోసం కాకులు గోలగోలగా పోట్లాడుకుంటున్నాయి. కొన్ని తెలివైన కాకులు ముక్క నేలపడక ముందే-రాజకీయ నాయకుడు పదవిని తన్నుకుపోయినట్టు - ఎగరేసుకు పోతున్నాయి.

"హరేరామ హరేరామ....
రామ రామ హరే హరే
హరేకృష్ణ హరేకృష్ణ—
కృష్ణ కృష్ణ హరే హరే"

శెట్టిగారు "రామాకృష్ణా" అనుకుంటూ దానం చేస్తున్నారు.

రామా-కృష్ణా! రామకృష్ణ! ఆ వెధవ జ్ఞాపకం వస్తున్నాడు.

రామకృష్ణ-నాబిడ్డ-నా రక్తాన్ని పంచుకొని పుట్టినవాడు - తన స్వార్థంకోసం తల్లిని, తండ్రిని, పుట్టిన దేశాన్ని వదిలేశాడు.

రామకృష్ణను నమ్ముకున్నాను. ఈ బ్రతుకు చాలించేటప్పుడు వాడి చేతి తులసి నీళ్ళు తాగుతూ, వాడిపేరు తలుచుకుంటూ చాలించాలను కున్నాను. కానీ—వాడు నన్ను వదిలి వెళ్ళిపోయాడు.......

"శంఖుమార్కు బనీమలనే వాడుడు—

సుఖం, సంతోషం కోసం శంఖుమ ర్కా బనీనులు."

సుఖం, సంతోషం!

ఎవరికున్నాయి? ఎవరికైనా వున్నాయా?

కొందరికుండవచ్చు.

చెరసాలలు, ఉరికొయ్యలు ఎవరిః రక్షిస్తున్నాయో—వారికి నాకు లేవు!

సుకన్య కున్నాయా? ఏమో?

రామకృష్ణకున్నాయా! నా కెందుకు?

"ప్రేక్షక మహాశయుల కొక శుభవార్త-"జాలీ"—అపూర్వ హిందీ చిత్రం."

జాలీ!!!

రాక్షసి! పిశాచి!

నా రామకృష్ణను గద్దలా తన్నుకుపోయింది.

బాగుంది. ఉపమానం చాలా బాగుంది.

గద్దలా తన్నుకుపోయి ఏం చేస్తుందో? పొడిచిపొడిచి తింటోందా? అయినా నాకెందుకూ? నన్ను మరచిపోయిన వాణ్ని నేనూ మరిచిపోవాలి. కాపీ వీలుకావటం లేదే

పుచ్చిపోయిన పంటి మీదికి నాలుక పోయినట్టు, నా మనస్సు వాడి మీదికే మళ్ళీ మళ్ళీ పోతోందే.

"మనసు గుర్రము రోరి మనిసీ
మనసు కళ్ళెము లాగు మనిసీ!''

పొగరుబోతు అధికారి కోపంలా వచ్చిన కారు పక్కనే ఆగింది.

''నమస్కారం.... గారూ,'' అన్నాడు విశ్వనాధరెడ్డి.

"నమస్కారం," అన్నాను.

ఒకనాడు నన్ను ఖద్దరు బిచ్చగాడన్న విశ్వనాధరెడ్డికి ఆనాడు ఒక యిల్లు, ఒకే యిల్లాలు వుండేవారు. తర్వాత అతనికి అన్నిటి సంఖ్యా పెరిగింది.

రాజులెందరు మారినా రాణిని మాత్రం నేనే నన్నదట ఒకానొక రాణి. అలాంటి వాడు విశ్వనాధరెడ్డి.

"పోలీస్ గ్రౌండ్స్‌లో మీటింగు వుంది." అన్నాడు విశ్వనాధరెడ్డి స్టీరింగ్ నుద్దేశించి. ఎదురుగా వస్తున్న సినిమా బండి అరుపులో విశ్వనాధరెడ్డి స్వగతం కలిసి పోయింది.

"జూలీ"—నేడే చూడండి.

"ఎందాకా వెళ్తున్నారు?

''ఊరికే అలా...."

"మీటింగ్‌కి రాగూడదూ?"

రెండేళ్ళ క్రితం కూడా ఇలాగే తాను మాట్లాడబోతున్న స్వాతంత్ర్య దినోత్సవ సభకు తన కారులో తీసుకెళ్ళాడు విశ్వనాధరెడ్డి, ఈ ఏడు మళ్ళీ .... లేదంటే అతని పార్టీ మాత్రం మారింది.

"రావచ్చు. క్రిందటేడు కూడా రాలేదు."

''ఎందుకూ?"

''స్వాతంత్ర్యమే లేకుండా దానికి ఉత్సవమెందుకనీ....''

విశ్వనాధరెడ్డి గట్టిగా నవ్వి. "కరెక్ట్'' అన్నాడు.

"ఎక్కండి....డ్రాప్ చేస్తాను."

నవ్వొచ్చింది. నువ్వు కూడా డ్రాప్ చేస్తావా? స్వాతంత్ర్యం రాగానే నాతోటి వారు నన్ను డ్రాప్‌చేసి వదవులెక్కారు. నేను ఎన్నో ఆశలు పెట్టుకున్న కొడుకు ఒక్క ఆడదాని కోసం నన్ను డ్రాప్‌చేసి పారేశాడు.

కారు కదిలింది—

"జూలీ....జూలీ....జూలీ...."

ఎటువంటి త్యాగాలకైనా స్వాతంత్ర్య దిన కానుక చీరలు దోమతెరలు రాస్కెల్

అన్ని రకముల బ్లాకులకు

శ్రీ లక్ష్మి ఎంటర్ ప్రైజెస్

మ్యూజియం రోడ్, గవర్నరు పేట, విజయవాడ-2

Phone: 77869

చేస్తావురా ధూ ఆప్టికల్స్ అనాబ్షె (మనం కొనలేం) భోజనం తయారు (ఇ త ఉదయాన్నే!) గోల్కొండా బ్రాం నే బాబోయ్ కారుపడిపోతుందేమో.... అబ్బ

"దిగండి"

"........."

"నమస్కారం."

"నమస్కారం"

....స్వాతంత్ర్య దినోత్సవం ఇష్టం ని కొడుకు తండ్రికి పెడుతున్న శ్రాద్ధం. నమ్మకంలేని అధికారి చేతిలో ప్రణాళి వుంది....

....పురంబునందలి అనధికారులు త మకుట ధారులయ్యును, అధికారులు పాలి ర్ కవచధారులయ్యును ఆసీనులై యుం మండల భూరాజన్యగ్రాహక దొరవారు 'నౌకరుశాహీ' రాజ్యమును మధ్య న యున్నతాసనముపై కూర్చొని వీక్షి చు చుండిరి. ఇరువంకల కరండవాహికల లె విరువురు రక్షకభటులు....

రాజా వెడలె రవి తేజములలరగ జ సభకు నేడు. కుడి ఎడమల డాల్ క ు మెరయగ....డాల్ కత్తులు....

"ఏం మామయ్యా యిక్కడ నిలబడ్డా

డాల్ కత్తులు పారేసి చూద్దునుకదా పలకరించింది కోడలు కాలేకపోయిన న కోడలు శాంత!

"ఏమిటమ్మా ఇలా వచ్చావు?"

"అమ్మకు మందు తేవటానికి వెళ్తు మీరు కనిపించారు...."

పాపం నా చెల్లెలు! నన్ను నా కొడు పు నమ్మి మోసపోయి, మంచాన పడింది.

"ఫరవాలేదు మామయ్యా. బావ ఉత్త ు రాస్తున్నాడా?"

"అంత అదృష్టం లేదమ్మా. ఏ జన్మ ఏ తండ్రీబిడ్డల్ని విడదీశానో...." శా త కళ్ళలో కన్నీటిపొర!

"మనసుగట్టి చేసుకోవాలి మామయా."

శాంత మనసులోని అశాంతంతా ఒ మాటలో ధ్వనించింది.

"......"

"ఏమిటి మామయ్యా ఆలోచిస్తున్నా"

"నిన్నుగురించేనమ్మా."

శాంతకు అర్థమైంది. జవాబు చెప్పకు తన మనసులా రెపరెపలాడుతున్న తోరణ చూస్తోంది.

"వాడు నీకెన్నో ఆశలు చూపించి, చివరకు నిన్ను నట్టేట్లో ముంచి, నీ బ్రతుకు చిదిమేశాడుకదా!"

"కొందరికి అభిమానంకంటే డబ్బు విలువైంది మామయ్యా."

ఆ వాలిన కనురెప్పల్లోని జాలి, వంగిన పెదవుల్లోని ఓర్పు,కంఠస్వరంలోని దైన్యం-ఆ వెధవకు, ఆ రామకృష్ణకు—ఛీ వాణ్ని నేను మరిచిపోవాలి.

శాంత నిట్టూర్చింది.

చిన్నారి శాంత బ్రతుకే ఒక నిట్టూర్పయి పోయింది.

"వెళ్ళొస్తాను మామయ్యా."

స్వాధీనంలోవున్న ఆలోచనల్లాంటి జుట్టు, ఆత్మ విశ్వాసంలాంటి చెదరని బొట్టు! సుకన్య....శాంత....

పోలీసు బ్యాండు బయలుదేరింది.

మంత్రదండాన్ని ధరించిన మాంత్రికునిలా బాండు మాస్టరు కొయ్యబొమ్మలా నడుస్తున్నాడు. వెనకబాండుదళం, ఆ వెనుక రిజర్వు పోలీసులు, మామూలు పోలీసులు [పాపం యిరవై నెలలు వీళ్ళకు మంచినీళ్ళకు రక్తానికి భేదం తెలియనేలేదు.] ఆ తర్వాత ఎన్.సి.సి. దళం (నిలువవే వాలుకనులదానా....). వారి వెనుక శిఖండులు ఎవరబ్బా వీళ్ళు?అమ్మాయిల దుస్తుల్లో అబ్బాయిలా, అబ్బాయిల దుస్తుల్లో అమ్మాయిలా?....అరె! ఆడపిల్లలే! నవ్వొస్తోంది. ముప్పయికోట్లమంది పురుషులున్న యీ దేశంలో, ఆడది తుపాకిపట్టి దేశరక్షణ చేస్తానంటే నవ్వొచ్చేస్తోంది.

ఇది పురుషులులేని దేశం కాదుగా?

ఔను? మనదేశంలో పురుషులున్నారా?

'కట్టుబట్టయు, తిండి గతిలేని దేశాన
పుట్టగొడుగులుగాక పురుషులెవరున్నారు?'

ఎవడో మహాకవి అన్నాడు.

ఇంత గొప్పమాట అన్నవాడు మహాకవి గాక మరెవరు?

సాదా కవైతే ప్రేయసిని గూర్చియు ఆమె మెల్లగన్నులను గూర్చియు పద్యములు వ్రాసి యుండెడివాడు....

"తననననతననానన తననే...." ఆలోచన ఆపి అటెన్షన్లో నిలబడ్డాను....

'జయహే జయహే జయహే
జయ జయ జయ జయహే'

అయిపోయింది స్వాతంత్ర్య దినం.

స్వాతంత్ర్య దినోత్సవం రామరామా జీవితమంత నిస్సారంగా మారిపోతోంది.

దీనికి కారణం యెవరు?

అందరి జవాబూ ఒకటే—నువ్వు-నువ్వు నువ్వే!....

"వెళ్ళొస్తాను మామయ్యా." శాంతి తిరిగొచ్చింది.

"వెళ్ళిరామ్మా. అమ్మతో సాయంకాలం వస్తానని చెప్పు."

శాంత వెళ్ళిపోయింది. శాంతి వెళ్ళిపోయింది.

నేనూ వెళ్ళిపోతాను.

ఎక్కడికి? అగమ్య గమ్యస్థానానికి....

అగమ్యంగా గమ్యం చేరేసరికి సీత వాకిట్లో నిలబడివుంది.

సీతా....సీతా....ఆ సుకన్య నీ కడుపున ఎలా పుట్టింది, "సాలగ్రామ ఖనిన్ జనించునేకదా జాత్యల్ప పాషాణముల్" సుకన్య పాషాణంతిని చచ్చిపోగూడదూ? ఛీ! ఛీ! సుకన్య నా బిడ్డ. అది చచ్చిపోతే నేను చూడగలనా?

ఎందుకు చూళ్లేను?

గాంధీగారు చచ్చిపోతే నేను బ్రతగ్గలననుకున్నానా?

గాంధీగారు పోయారు. కాదు పంపేశారు.

కానీ నేను బ్రతికానే!

వాకిట చిరునవ్వుతో నిలబడివుంది సీత.

సీత చచ్చిపోతే నేను బ్రతగ్గలనా? ఛీ! యెంత భయంకరమైన ఆలోచన!

రామా కృష్ణా....ఛీ మళ్ళీవాడు మనసులో కొస్తున్నాడు.

"టిఫిన్ తింటారా?" సీత అడిగింది.

"ఆకలిగా లేదు."

అయ్యో! నోరు జారిపోయింది. ఆకలిగా లేకేం?....

"తినండి" అన్నది సీత ప్లేటు చేతికందిస్తూ.

ఉప్మా చాలాబాగుంది. తినేస్తున్నాను.

సీత వంటింట్లో నవ్వుకుంటోంది కాబోలు ....కానీ ప్లేటు ఖాళీ అయిపోతోంది.

సుకన్య మేడ దిగుతోంది. కాళ్లూచేతులు అదురుతున్నాయి. ఎందుకు? భయమా? నాకెందుకూ భయం?....ప్లేటు దిగుతోంది.... మేడమెట్లుచేతిలో...బలహీనమైన మనస్సులా అదురుతోంది .... ఎర్రచీర .... రక్తం .... బంగారం చెప్పులు దిగుతోంది....బాబోయ్ ప్లేటు జారిపోతోంది....

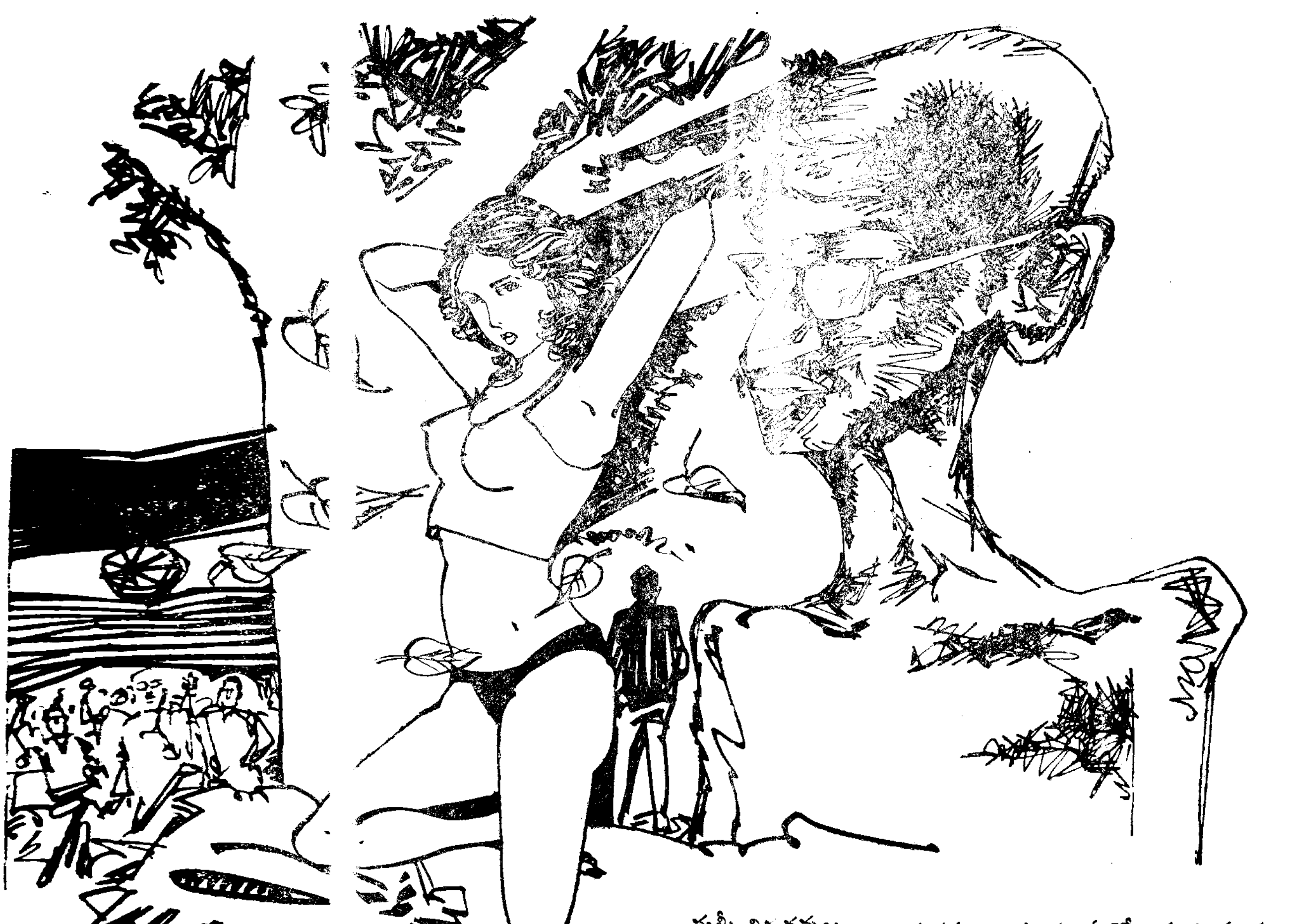

"మార్నింగ్ షోకి వెళ్ళొస్తాను న ్న."

"అలాగేవమ్మా వెళ్ళిరా."

ఇంత బలహీనంగా మాట్లాడు న్నా నేమిటి నేను!

"ఏ సినిమాకమ్మా?"

తనకు సినిమాకు సినిమాకు భేదం మహా తెలిసి నట్టు!

"ఏదోవాన్నా తెలీదు. న్యూ రిలీజ్. ్నహి తులంతా కలిసి వెళుతున్నాము." స్వా ంత్ర్య దినం కామక.

అద్భుత శృంగార వీరదృశ్య కావ ్య— "వయసు-మనసు."

నన్నువి నడుమున్న అమ్మాయి, అ స్తి నా స్తి విచికిత్సా హేతుశాతోదరి, కన్య లాంటి-నొక్కుల జుట్టులాంటి - అ ్మయి లాంటి-సుకన్యలాంటి సుకన్య-వీధి గడప దాటిపోయింది....

"అమ్మాయిని సినిమాకు పం రా?" సీత అడిగింది-చిరునవ్వుతో.

మళ్ళీ చిరునవ్వు!

నా అంతరాంత రాలలోని బలహీన తల్ని గుర్తుచేసే చిరునవ్వు!

ఆ చిరునవ్వును తప్పించుకోవాలి.

అబ్బ! మనస్సు చీకాకుగావుంది. చీకి పొదలా వుంది.

ఏదైనా కాసేపు చదువుకుంటే బావుణ్ను.

ఏం చదివేది? నా దగ్గర ఏం పుస్తకాలు న్నాయి.

వాల్మీకి రామాయణం-సుందరకాండ—"తతో రావణనీతాయా స్సీతా యాశ్శత్రు దర్శనః"—యెన్నోసార్లు చదివాను.—మరి ఓపికలేదు. భగవద్గీత—గీతాప్రెస్ — గోరక్ పూర్—"కర్మణ్యే వాధికార స్తే. మా ఫలేషు" ఈ విషయాన్ని భగవద్గీతకన్నా నా బ్రతుకే బాగా నచ్చచెప్పింది. "మై ఎక్స్పెరిమెంట్స్ విత్ ట్రూత్"—మహాత్మా నీకు నూరేళ్ళు నిండిపోయాయి—రాంరాం—

సుకన్య ఎప్పుడూ ఏదో చదువుతూ వుంటుంది. దాని గదిలో ఏదయినా ఒక పుస్తకం దొరకవచ్చు. ఇంగ్లీషు వాడన్నట్టు కాలాన్ని చంపటానికి....

....పిచ్చివాడి మనస్సులా వుంది సుకన్య గది. మూలబడిన కోరికల్లాంటి పాతబట్టలు. దుమ్మును పొడరుగా అద్దుకున్న పుస్తకాల వన్నెల విసనకర్రలు...అబ్బ ఉక్కపోస్తోంది-ఆగస్టునెలలో కూడా — రేపు రెండు విసన కర్రలు కొనాలి.

అయన్ ఫ్లెమింగ్, హెరాల్డ్‌రాబిన్స్, హాడ్లీఛేస్, నిక్‌కార్టర్ — అమ్మో అన్నీ యింగ్లీషు పుస్తకాలు.

"టెడ్‌మార్క్ - ఏజంట్ ఇన్‌ది బెడ్ రూమ్."

ఎవడో అన్నట్లు హత్యచెయ్యదలచుకుంటే ఏ చోటైతే నేమని—పరిశోధనకుకూడా చోటు లేదు కాబోలు.

అబ్బ! ఎంత అసహ్యంగా వుంది అట్ట మీది బొమ్మ!

దాచుకోవాల్సిన అవయవాలు యిక్కడే వున్నాయని సూచించటానికి ధరించిన బికినీలు

బ్రాలతో, నలుగురు చాకుల్లాంటి అమ్మాయిలు ఒక చేతిలో సిగరెట్టు, మరొక చేతిలో రివాల్వరు వున్న ఒక పురుషుణ్ణి—ఏం చేస్తున్నారు? ఊ....ఏదో చేస్తున్నారు.

బికినీలు ధరించిన అమ్మాయిలు ఎంత బాగున్నారు! ముఖ్యంగా నొక్కుల జుట్టు అమ్మాయి! వయస్సు సుమారు పాతిక. అదే వంకీల జుట్టు. ఆ అమ్మాయి బికినీ లాగి పారేస్తోంది....వద్దు సుకన్యా వద్దు! అలాంటి బట్టలు వేసుకోవటమే తప్పు. వాటిని లాగి పారేయటం — అందులోనూ కన్నతండ్రి ఎదుట....అబ్బబ్బ! తల పగిలిపోతోంది.

"సీతా!"

"ఏమండీ."

"ఇలారా."

''ఇదిగో వస్తున్నానండీ.''

సీత ఎంత బుద్ధిలేనిది. సుకన్య యిలా... యిలా....యిదై పోతూంటే హద్దుల్లో పెట్టలేక పోయింది.

అన్నట్టు రామకృష్ణ పాడై పోయాడు- ఆ తప్పు నాదేనా?

"సీతా!"

"ఇదిగో వస్తున్నానండీ''

"నువ్వే రానవసరం లేదు"

"అలాగేనండీ," బిగ్గరగా అంది సీత.

సీత కంఠం ఎంత హాయిగా వుంది. సీత గొంతులో తంబూర శృతి వుంది. సీత పాడుతూంటే ఎదకు మంచి గంధం పూసుకున్నట్టుగా వుంటుంది.

"నగుమోము....కనలేని....నా జాలి....తెలిసీ....యీ....యీ...."

సీత నవ్వంటే యీరోజు భయంగావుంది.

సీతా నీ నగుమోము కనలేని నాజాలి తెలిపి....

"సార్ పోస్ట్."

''సీతా పోస్ట్ వచ్చింది చూడు."

"అలాగేనండీ"

సీతకు 'అలాగేనండీ'—అనటం తప్ప మరోమాట రాదేమో!

"సీతా! డబ్బుతో చాలా యిబ్బందిగా వుంది .... మీనాన్నగారిచ్చిన గొలుసు ...."

"అలాగే నండీ"

"కష్టాలు యిప్పుడే కానీ....స్వాతంత్ర్యం వచ్చాక మన జీవితం...."

"అలాగేనండీ."

"సీతా పరిస్థితులు నీకు తెలుసుగా....పెద్ద చెరువు కింద పొలం అమ్మకపోతే...."

"అలాగేనండీ"

ఇలా ఎప్పుడూ సీత నా అభిప్రాయాలకు ప్రతిధ్వని!

"ఇదిగో నండీ ఉత్తరం."

చూచావా సీతా సుకన్య ఎలాపోయిందో..

"ఏమిటండీ అలా చూస్తున్నారు. ఇదిగో నండీ ఉత్తరం."

"ఎలా?"

చిరునవ్వు నవ్వింది సీత.

నగు మోము కనలేని నాజాలి తెలిపి తెలిసీ నవ్వింది.

వెళ్ళిపోయింది సీత.

నేనూ వెళ్ళిపోతాను.

ఎక్కడికి?

ఎక్కడికో—అగమ్య గమ్యస్థానానికి—హూ వుడ్ ఫార్డెల్స్ బేర్"?

వెళ్ళిపోతాను. ఈ నరకం నుండి వెళ్ళిపోతాను.

వెళ్ళిపోతే ఎలా? ఉత్తరం చదవద్దూ?

రాక రాక ఒక ఉత్తరం వచ్చింది. దాన్ని చదివేసి వెళ్ళిపోతాను.

కవరు చించాను—

"డియర్ సుకన్యా."

అయ్యో! ఇది నా ఉత్తరం కాదే!

కానీ చించేశానే ఎలా ఇతరుల ఉత్తరాలు చదవటం ఎంత నీచం!

చివరకి అవి బిడ్డలవైనా?

నాకు బిడ్డ లెక్కడున్నారు?— చచ్చిపోయారు.

ఛీఛీ! ఎంతమాట వాళ్ళు చచ్చిపోలేదు. నన్ను చంపేశారు.

నేను చచ్చిపోయాను. అయ్యోపాపం నేను చచ్చిపోయాను. "పరచికొందు నా మరణశయ్యనిప్పుడె...."

"డియర్ సుకన్యా! నీ ఉత్తరం అందింది. నువు చెప్పినట్టు.... తేది .... నువ్వు చెప్పిన హోటలు వద్దనే ఎదురు చూస్తూంటాను. ఏదో ఒక కారణం చెప్పి వచ్చెయ్....ఎ థౌసెండ్ ...ఛీ) శ్రీహరి."

హరి హరీ! నా బిడ్డలు ఎందుకిలాగైపోయారు.

అసలు ఎందుకు చదివా నీ ఉత్తరాన్ని....

చదవకుండా ఎలా వుండగలను?

అదే నా బలహీనత!

బలహీనతను సమర్థించుకోవటం మరొక బలహీనత!

"బెడ్ మార్క్—ఏజంట్ యిన్ ది బెడ్ రూమ్."

నొక్కులజుట్టు సుకన్యా! అలా బట్టలు లాగి పారెయ్యకు....

"అదేమిటండీ. అలా కళ్ళు మూసుకు నిలబడ్డారు. ఏం చేస్తున్నారిక్కడ?"

మేడమీది కొచ్చిన సీత ప్రశ్నించింది.

ఏం చేస్తున్నానా? చచ్చిపోతున్నాను. నీ బిడ్డలిద్దరూ గొంతుకోస్తుంటే క్రమంగా చచ్చిపోతున్నాను.

"అరె! ఎవరి వద్దనుంచీనండీ వుత్తరం?"

"నా స్నేహితుడి వద్దనుంచి"

"ఎవరండీ ఆయన?"

"నాకు ప్రాణస్నేహితుడు. జైల్లో ఒకే గదిలో వుండేవాళ్ళం....పాపం!"

"ఏమిటండీ? ఏం జరిగింది?"

"అతని కూతురు చచ్చిపోయిందట."

"పాపం."

"అతని కిద్దరే పిల్లలు—ఒక కొడుకూ, ఒక కూతురు. కొడుకు ఇంతకుముందే చనిపోయాడు. ఇప్పుడు కూతురు పోయింది."

"అయ్యో పాపం. ఎంత అన్యాయమండీ!"

ఔను. ఎంత అన్యాయం.బిడ్డలు తండ్రిని చంపెయ్యటం ఎంత అన్యాయం. చూచావా సీతా—నేను చచ్చిపోయాను.

"పాపం. అంత బాధని ఎలా భరిస్తారో ఆయన," అన్నది సీత.

"ఎవరు?"

"వారేనండి. మీస్నేహితుడు."

సుకన్య బికినీలాగి పారేస్తోంది....దాన్ని చూడు సీతా! మనలోకం వేరు—ఈనాటి లోకం వేరు. వీటిమధ్య పెద్ద అగాధం.

అగాధమైన అగాధం?

ఈనాడు—"పాపం పుణ్యం ప్రపంచ మార్గం....అన్నీ శ్లేషార్థాలు."

అన్నీ శ్లేషలే! ఈనాటి జీవితమే ఒక పెద్ద శ్లేష! ....

"సుకన్య వచ్చే వేళయింది! వడ్డిస్తాను. కలిసి భోంచేద్దురుగాని లేవండి."

"అలాగే," అన్నాను, అసమర్థుణ్ణి.

దాంతో కలిసి నేనెందుకు భోంచేయాలి? దానికీ నాకూ ఏమిటి సంబంధం?

రక్త సంబంధం!

అదేనాడో తెగిపోయింది.

అది తెగిపోదూ.

రామకృష్ణ తెంచితే తెగలేదూ?

తెగలేదు.

"అమ్మా," సుకన్య కింది నుంచి పిలిచింది.

"వస్తున్నా," వెళ్ళిపోయింది సీత ...

"ఎలా వుందే సినిమా?"

"చాలా బాగుంది. డాన్సులు, యుద్ధాలు ఫైన్."

నొక్కుల జుట్టు అమ్మాయి .... సుకన్య లాంటి నొక్కులజుట్టు డాన్సు—

"ఇంద యింద తీసుకో" — ముందీ తీసుకోవటానికి—

సుఖం లేదు. శాంతిలేదు. శంఖు మార్కు బనీనులు లేవు.

"వడ్డించాను త్వరగా భోజనానికి రండి."

"ఇదిగో వస్తున్నా," ఉత్తరాన్ని టేబిలు మీద పడేసి క్రిందికెళ్ళాను.

అద్దంముందు నిలబడి ముఖం తుడుచుకుంటోంది.

మెదడులోంచి వేలాడుతున్న పాముల్లా వున్న రెండు జడలు.

అలికినా ముగ్గుపెట్టని ముంగిలిలావున్న బొట్టులేని నుదురు!

ఛీఛీ—దీని ముఖం చూడకూడదు.

"దీని" ముఖం చూడకూడదనుకుంటే ఎదురుగ్గా "వాడి" ఫోటో. వాడి ఫోటో నా యింట్లో ఎందుకుండాలి.

వాడు నా కొడుకు.

బరువుల్ని చూచి పారిపోయి, బంధాలు తెంచుకున్నవాడు నా కింకా కొడుకెలా అవుతాడు?

అబ్బ తల పగిలిపోతోంది. నా బ్రతుక్కి సుఖం సంతోషం లేవు.

రేపు రెండు శంఖుమార్కు బనీన్లు కొనాలి — సుఖంకోసం. సంతోషంకోసం. కానీ బనీన్లుకూడా కొనలేనివారి సంగతో?

విదేశవాళీ కార్లలో, తిరుగుతున్న నాయకులు దేశం యింత బాగుపడిపోయిందేం— అని ఆశ్చర్యపడిపోతున్నారు.

దేశవాళీ కార్లలో, విదేశవాళీ వాసనల్తో తిరుగుతున్న ప్రేమమార్కు కవులు విప్లవాలను గురించి అరుస్తున్నారు.

అమ్మాయిలు జుట్లు కత్తరించుకుంటూ, అబ్బాయిలు జుట్లు పెంచుకుంటూ అందరూ సుఖంగానే వున్నారనుకుంటున్నారు.

నాకు మాత్రం సుఖం, సంతోషం లేవు.

"వడ్డించాను. కూర్చోండి," నవ్వుతూ అన్నది సీత.

నీ నగుమోమూ—కనలేని — నా జాలి తెలిసి తెలిసి అలా నవ్వకు.

"ఎందుకూ?"

అప్పుడే భోజనానికి సిద్ధంగా కూర్చొని ఉన్న రాక్షసి నవ్వింది.

"ఎందుకా నాన్నా - తినటానికి" అన్నది సుకన్య కాని సుకన్య.

అయినా దాని ప్రక్కన కూర్చొని నేనెందుకు భోంచేయాలి.

"ఆకలిగా వుంది. రా నాన్నా," అన్నది రాక్షసి.

"కూర్చోండి," అన్నది సీత పాయసం కప్పు పక్కన పెడుతూ.

"ఇదేమిటి?"

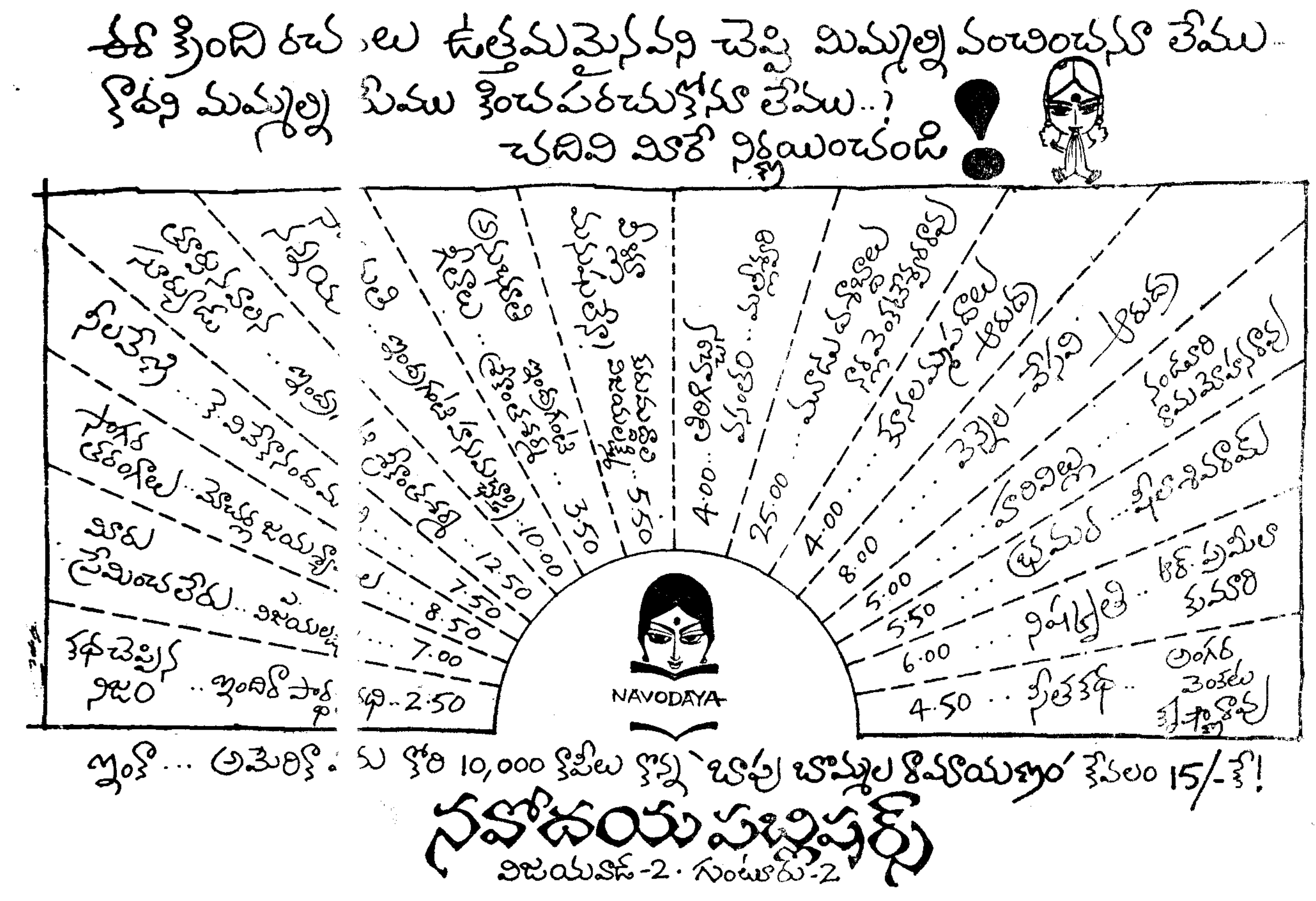

"పాయసం."
"ఎందుకూ?"
"ఇవాళ రెండు పండుగలు కదండీ— స్వాతంత్ర్య దినం, సుకన్య పుట్టినరోజు...."
"ఎవరికి?"
"మనందరికీ."
"మనమంటే?"
"ఏమిటండీ ఆ మాటలు," సీత కంఠంలో భయం!
సుకన్య ఆశ్చర్యపోయి చూస్తోంది.
"నేను తినను నా కక్కర్లేదు."
సీత జవాబు చెప్పలేదు.
సుకన్య అన్నం తినలేదు.
"ఏమిటలా చూస్తావు? నేను తిననంటే తినను."
"నువ్వు తినకపోతే నేనూ తినను," అన్నది సుకన్య. తన నొక్కుల జుట్టు పైకి తోసుకుంటూ.
సుకన్యలాంటి అమ్మాయి — సుకన్య లాంటి నొక్కుల జుట్టు అమ్మాయి —ప్రతి వీధి మలుపులో—'ఇంద యింత తీసుకో'— అవి లికిపీలు లాగి పారేస్తోంది.
"వద్దు సుకన్యా వద్దు. అలాంటి పని చెయ్యద్దు," మనసులో అనుకోబోయి, బిగ్గరగా అనేశాను.
"ఎందుకు చెయ్యనూ, చేస్తాను," అన్నది సుకన్య.
"ఏమిటే ఎన్ని గుండెలు నీకు! చేస్తావా? చెయ్. నీ యిష్టం వచ్చినట్టు తిరుగు. మానం మర్యాదా లేకుండా తిరుగు....తిరుగు...."
అబ్బ తల తిరిగిపోతోంది!
"చాలా ఆకలిగా వున్నట్టున్నారు. కూర్చోండి," అన్నది సీత భయాన్ని చిరునవ్వుగా మార్పుచేయాలని ప్రయత్నిస్తూ.
సీతా! నేను తినగలనంటావా? పిచ్చిదానా, నీ అజ్ఞానం నీకు దేవుడిచ్చిన వరం. నేను యీ రోజు తింటున్నది అన్నంకాదు విషం! విషం!
ఎంత హాయి! హాయిగా యీ విషం తిని హాయిగా చచ్చిపోతాను. ఎంత కాలంగా వెదుకుతున్న పరిష్కారం—ఎంత సులభంగా దొరికింది! విషం తినటానికి కూర్చున్నాను...
"పచ్చడి బాగుందా?" సీత ప్రశ్న.
"నా బ్రతుకులా వుంది."
"అంటే," సీత గొంతులో భయం.
"చప్పగా."
రాక్షసి గలగలమని నవ్వింది.
....
....
"పాయసం ఎలా వుందండి?"
"లేదు."
"బాగా లేదాండి," సీత ఆశ్చర్యపోయింది.
"ఏమిటి?"
"పాయసం."
"బాగాలేదని ఎవరన్నారు?"
"మీరేగా అన్నారు."
"పాయసం ఎలాగుందని అడిగావా నువ్వు?"
"అడిగానుకదండీ. మీరు బాగాలేదన్నారు" సీత కళ్ళలో నవ్వుల తళతళ.
"అలాగా! నా మనసు ఎలా వుందని అడిగావనుకున్నాను."
సీత కళ్ళలోని తళతళ మాయమై పోయింది. క్రమంగా భయాల నీడలు, తెగిపోయిన ఆశలు, రామకృష్ణలు, గద్దలు ఆ కళ్ళలో తెరలు తెరలుగా కదిలారు.
సీత కళ్ళనిండుకూ కన్నీళ్ళు వుబికి వచ్చాయి.

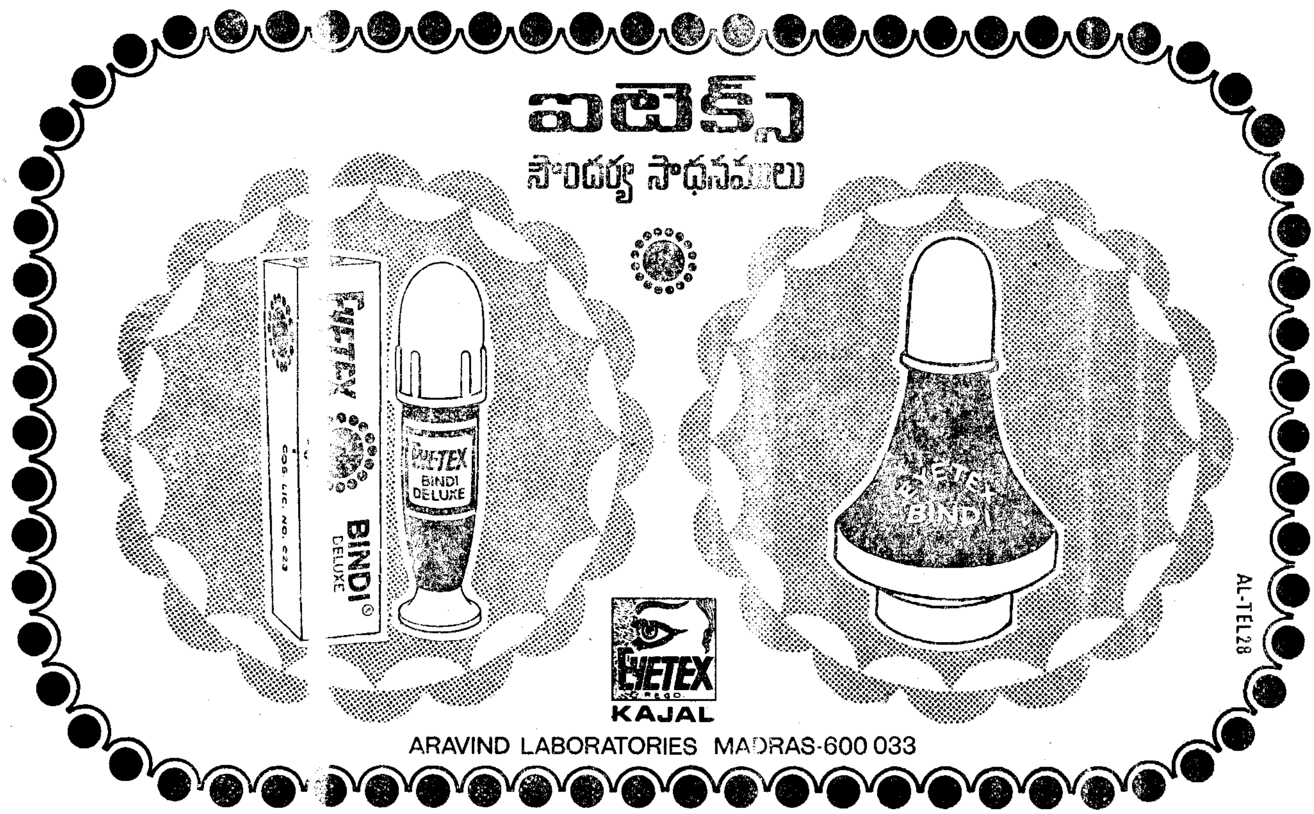

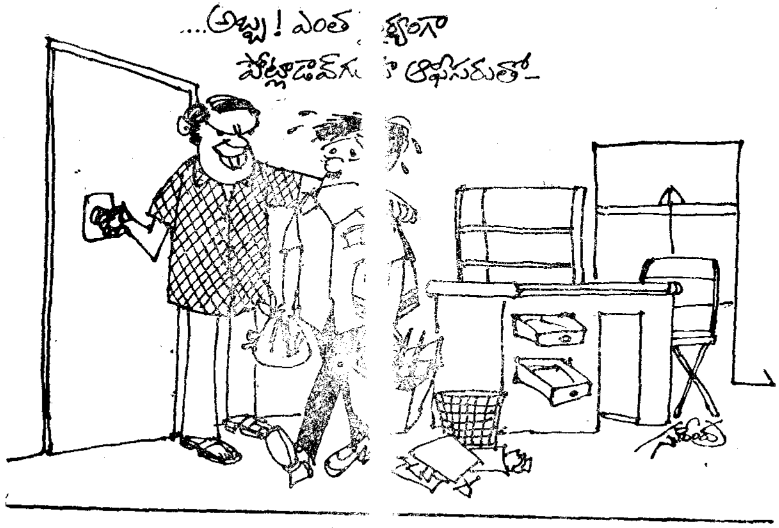

అందులో అన్ని దృశ్యాలూ కరిగిపోయాయి.

అయ్యో అయ్యో! నా సీత ఏడుస్తోంది సీతని ఏడిపించాక నేనెందుకు బ్రతకాలి.

ఏమనుకోకు సీతా యీరోజు మనసేం బాగాలేదు.

ఈరోజున నా మనస్సులో చాలాముళ్ళు గుచ్చుకున్నాయి. వాటిని పీకేసుకోలేక చస్తున్నాను. తీరా ఒక్కటంటే ఒక్కటి పీకానో లేదో—అది నీకు గుచ్చుకుంది. ఏమనుకోకు సీతా!

సీత ముఖం చాటుచేసుకొని పెరట్లోకెళ్ళిపోయింది.

నా మనస్సు రెపరెపలాడి పోయింది.... నేనూ వెళ్ళాను.

బాదంచెట్టు నీడలో నిలబడి సీత కళ్ళు తుడుచుకుంటోంది.

సీతకళ్ళు లోతులేని నీటిలో నిశ్చలంగా వున్న ఎర్రని చేపల్లావున్నాయి.

"రామకృష్ణ జ్ఞాపకం వచ్చాడా?" వెలగని చిరునవ్వుతో ప్రశ్నించింది సీత. అవును సీతా రామకృష్ణ మాత్రమేకాదు, నా జీవితం మొత్తం జ్ఞాపకం వస్తోంది. కొందరి జీవితాల్లో పరాజయాలు అప్పుడప్పుడూమాత్రమే వస్తాయి. కానీ నా జీవితం మొదటినుంచీ చివరి వరకూ ఒకే పరాజయం.

నా బ్రతుకు అందరి బ్రతుకుతో పెనవేసుకు పోయిందనుకున్నాను. కానీ అందరి బ్రతుకులాగే నా బ్రతుకూ తెల్లవారింది.

ఈరోజు నేను పాయసం తాగలేను.... ఏమీ అనుకోవద్దు.

"ఏమండీ రామకృష్ణ జ్ఞాపకం వచ్చాడా?" మళ్ళీ అన్నది సీత.

అవును సీతా! బాధ్యత సృష్టించే సమస్యల్ని చూచి భయపడిపోయి, దూరంగా పారిపోయిన రామకృష్ణ జ్ఞాపకం వచ్చాడు. నల్లని జాలీద్వారా అంతకన్నా నల్లగావున్న డబ్బు సంపాదించుకొని, మన నిట్టూర్పులు వినిపించనంతదూరంగా పారిపోయిన రామకృష్ణ జ్ఞాపకం వచ్చాడు. వాడి జ్ఞాపకంగా మనకు మిగిలింది వాడి చదువుకోసం మనం చేసిన తీర్చలేని అప్పులు మాత్రమే!

"అవును సీతా!" అన్నాను.

"నిన్నటినుంచే నా మనసులోనూ వాడే మెదులుతున్నాడు."

"అలాగా?"

"రాత్రి నిద్రకూడా పట్టలేదు."

'నిద్రకు వెలియై నీవొంటరివై' యెంత బాధ పడ్డావో!

"నిన్న రామకృష్ణ ఉత్తరం రాశాడు," అన్నది సీత.

నాగుండె క్షణం ఆగినట్టని పించింది. కళ్ళు చెవులు వెచ్చగా నిట్టూర్చాయి.

"ఎవరికి....నా....నాకా?"

"....కాదు సుకన్యకు. మనకు రాసే ధైర్యం వాడికిలేదు."

"జీవితంలో యెన్నిదెబ్బలు తిన్నా నీలో అమాయకత్వం పోలేదు."

"అదో-మీరలా బాధ పడతారనే మీతో చెప్పలేదు."

"ఇప్పుడుకూడా చెప్పకుండా వుంటే బాగుండేది, పోనీ ఏంరాశాడు?"

"మామూలే...."

"చూడు సీతా అదంతా ఆత్మవంచన—పరవంచన. విశాల దృష్టివున్న వాడెవడూ వాడు చేసిన పని చెయ్యడు. ఆమాటకొస్తే నా వరకూ నాకు కులంమీద, మతంమీద నమ్మకంలేదు. కానీ అంత మాత్రాన నేను నాస్తికుణ్ణి కాను...."

"అవును."

"ఛీఛీ! వాడికంత విశాలదృష్టేవుంటే వాడి పేరెందుకు మారేది?"

''ఇదిగో నాన్నా అన్నయ్య వుత్తరం"

ఒకజడ ముందుకు, మరొకజడ వెనక్కువేసుకున్న సుకన్య—నా రక్తాన్ని పంచుకున్న సుకన్య—యిందయింద తీసుకో సుకన్య—రెడ్ మార్కుల సుకన్య—శ్రీహరి సుకన్య వచ్చింది.

"ఇదిగో నాన్న అన్నయ్య ఉత్తరం," కవరులోంచి వుత్తరాన్ని తీసిచ్చింది.

"చదవండి," అన్నది సీత.

........ప్రయత్నించాను.

కళ్ళు చెదిరిపోతున్నాయి. అక్షరాలు కదిలిపోతున్నాయి. మనసులో అక్షరాలు, వుత్తరాలు కలిసి పోతున్నాయి....

"డియర్ సుకన్యా! నీ ఉత్తరంఅందింది నీవు చెప్పినట్టు 25వ తేది నువ్వు చెప్పిన హోటలు వద్దనే ఎదురుచూస్తుంటాను. ఏదో ఒక కారణం చెప్పి వచ్చేయ్...."

"ఛీ! నా వుత్తరం చింపింది నువ్వేనా?"

సుకన్య చెంప ఛెళ్ళుమంది.

"ఏమండీ-ఏమండీ...." సీత నిలబడలేక బాదంచెట్టు మొదట కూలిపోయింది....

మునిసిపల్ ఆఫీసుకు పిప్పరమెంట్లకోసం వెళ్ళిన పిల్లలు తిరిగొస్తున్నారు. స్వాతంత్ర్య దినోత్సవంనాడు సంప్రదాయంగా జరిగే అన్నదానానికి బీదాబిక్కీ పరుగులు తీస్తున్నారు.

....సుకన్య నాటిన బాదంచెట్టు ఆకులు రాలుస్తోంది....

"అప్పుడే శిశిరం వచ్చిందా?"

"లేదే."

"మరి ఆకులు రాలిపోతున్నాయే!"

"ఈ చెట్టుకేదో చీడ పట్టింది."

అయ్యో! నా ఆకులు రాలిపోతున్నాయి. నాగుండెలు జారిపోతున్నాయి. కూలబడ్డాను.

నామీద నా ఆకులు రాలుతూనే వున్నాయి. ☐